

Velebíme a milujeme tě ve svátosti tvé lásky ve spojení se srdcem tvé přesvaté Matky a láskou všech vyvolených.

A jestliže byla naše víra malá, odpusť nám, Ježíši svátostný! V náhradou dovol, abychom tě pozdravili jako Pána a Mistra v této svátosti, kde jsi přítomen jako živý Bůh. Jestliže jsme tě snad urazili svou křehkostí nebo zlobou, dovol, abychom ti směli sloužit jako služebníci věčné lásky, neboť žít a nemilovat tebe, nebo milovat tebe bez utrpení by bylo tolik jako nežít. . .

P ř í j d' k r á l o v s t v í T v é

Podle brožurky Svátá hodina pro Zelený čtvrtek vydané v Praze LP 1931, přeložené z francouzštiny P.Mateo Crawley-Boevey SS.CC

Anděle z Getsemani, sv.Jene, Sv.Markéto Marie, a vy všichni šťastní Ježíšovi přátelé z večeřadla, bděte a modlete se s námi! A zvláště ty, Panno neposkvrněná, Královno lásky, polož naši poslední modlitbu nejen k Ježíšovým nohám, ale i do otevřené rány jeho Srdce.

Pane Ježíši, tys to řekl, ty jsi Král . . . Ty jsi přišel na svět, abys panoval láskou, protože chceš panovat, zřídil jsi věčnou oběť oltáře. Protože chceš panovat, ukázal jsi nám poklad svého Božského Srdce . . . Ne, marně jsi to neslibil, dobrý Ježíši, že rozžehneš žár lásky v tomto světě . . . Splň svůj slib a zříd' co nejdříve království svého Božského Srdce.

/Všichni/- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Přijď k nám, Ježíši, pospěš, aby Satan neuchvátil duše a nezneuctil ve tvé nepřítomnosti všechny stavy:

/Všichni/- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Postupuj vítězně, Ježíši, v rodinách, panuj tu v nerušeném klidu, který jsi slíbil těm, kteří tě přijmou s radostným vítáním:

/Všichni/- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Neváhej, dobrý Ježíši, protože mnoho rodin trpí neduhy, které jsi slíbil zhojit:

/Všichni/- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Buď nám slíbenou odměnou našich prací, sám průvodcem našich podniků:

/Všichni/- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

A tvoji oblíbení? – Myslím hříšníky – nezapomeň, že pro ně jsi zvlášť připravil nevyčerpatelnou něžnost své lásky:

/Všichni/- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Dobrý Mistře, ti vlaštní a lhotejní jsou tak četní, ty musíš rozhnit touto pobožností!

/Všichni/- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Večer Zeleného čtvrtku se kloní ke svému konci. Zatím co se na obzoru rýsují první stíny večerního soumraku, zmocňují se hrůzy smrtelného zápasu Srdce Ježíšova. . . .

Proč toto zvláštní chvění?...

Spasitel, ten mírný Ježíš Nazaretský, byl synem člověka, a jako takový měl Matku, které se nevyrovnala něžností a krásou žádná. . . .

Jediný pohled Panny Marie, tlukot jejího mateřského Srdce, byl pro Ježíše víc, než všechny andělské koncerty, víc než jas nebes. . . . Maria byla pro Ježíše jako úsměv lásky a požehnání nebeského Otce. . . .

A Ježíš měl opustit tuto Matku z lásky k lidem – k jakým lidem?

Zelený čtvrtek, dni věčně památný, protože jsi dnem loučení Božského Mistra, . . . kdo popíše tuto úchvatnou a tajemnou scénu, kterou závojem uctivého mlčení zastřeli svatí evangelisté. . . .

S úctou a pohnutím si představme ono loučení Syna s Matkou, které se bezpochyby událo v Bethanii. . . .

Jeho hodina nadešla. . . . Na kolenou před Pannou Marií, žádal Boží Syn, ale také Její Syn o svolení aby směl zemřít a tak vykoupit lidstvo, jako dříve žádal o dovození stát se jejím dítětem. . . . a klade svou Božskou hlavu na Srdce Panny Marie a poroučí jí ovečky, které jeho smrt přivede do ovčince. . . . A Maria svíraje Ježíše ve svém náručí, vzpomíná na chudé betlémské jesličky a její oči zářící tajemným leskem, vidí zítřejší Kalvárii. . . . Matka Lásky se tu stává Matkou bolestí. . . .

Pláče a svými slzami skrání přesvatou hlavu. Ano, pláče jako Matka, ale také jako Spoluvykupitelka, obětuje nebeskému Otci oběť – Beránka bez poskvrny. – Pláče a svými slzami žehná

1

Pane, mnoho zarmoucených matek, katolických rodičů, nešťastných bratrů a sester, přijde dnes do této nové zahrady Getsemanské, aby uložili do kalicha tvého Nejsvětějšího Srdce zármutek z nepřítomnosti těch, které milují, aby prosili o pokoj a vítězství tvé lásky ve svých rodinách. . . . Pokoj navrácení marnotratných synů a odevzdání se do tvé nejsvětější vůle v zármutku, způsobeném smrtí. . . .

Budeme rádi trpět s tebou, dobrý Mistře, jen když ti budou náležet i naši. . . . ať se ti klaní, ať tě milují všichni jako v den svého prvního svatého přijímání. . . .

Dobrý Spasiteli, vzpomeň na bolest Panny Marie v okamžiku tvého loučení na Zelený čtvrtek. . . . Nezapomeň, že tvá přesvatá Matka, když tě naposled objímala a prosila tě svým mateřským srdcem, abys v Nejsvětější Svátosti Oltářní se zvláštní láskou pamatoval na zarmoucené matky a na ty, kteří jsou vzdáleni z otcovského domu. . . .

Se Srdcem zarmouceným, hlavou ještě zrosenou slzami své přesvaté Matky, vystupuje Ježíš na horu Sión a přichází se svými učedníky do sálu – večeřadla, kde má slavit poslední večeři. . . .

Láska Ho zranila a Ježíš, nás miluje láskou bezmeznou, miloval nás i v této hodině. . . .

Sám se učinil naším chlebem, dává se nám za pokrm, zůstává s námi, zničený, bezvládný až do konce časů. . . .

Ježíši, láska zvítězila nad tebou. Buď velebena láska, která nám podává tvé Srdce ve svaté Hostii. . . .

Vděčně si připomínáme dar Ježíšova Srdce, Nejsvětější Svátost Oltářní, zázračný vynález jeho nezměrné lásky a vroucně voláme: „Budiž na věky chváleno Nejsvětější Srdce Ježíšovo v Nejsvětější Svátosti Oltářní!“

světu, jehož spása, začíná vznešeným „Staniž se mi“ ve šťastném domku nazaretském, zítra se má ukončit na pahorku hrůzy, potupy a krve....

Maria objímá s láskou svého Syna a dřív než hrozné trny zraní jeho přesvaté čelo, vtiskuje na ně vřelý polibek jménem nebe, které se klaní Ježíši, jako svému Bohu, líbá jej za zemi, protože její Syn je králem země...

A svými polibky na Ježíšovo čelo klade zde jako na nejsvětější oltář, největší z obětí: své „Staniž se!“

Noc již nastala!... Ježíš svěřuje zarmoucenou Matku svým přátelům v Bethánii a svým andělům... Pak se vzdaluje s duší ponořenou v úzkost bolestnější než sama smrt...

Jak příznivá je tato hodina i den, Ježíši Svátostný, aby ti připomněla počátek tvého utrpení a kruté úzkosti, které vytrpělo tvé Nejsvětější Srdce, obětujíc svou Matku za hříšný svět...

Ne tak jako Bůh, nýbrž jako Bohočlověk, jako Syna Panny Marie, jsi cítil hluboký zármutek loučení se, se zemí, bolest způsobenou nepřítomností, - smrtí... A právě proto, že jsi s Ježíšem, přicházíme vložit svá srdce do první rány tvého Nejsvětějšího Srdce, způsobené odloučením od tvé přesvaté Matky.

Ale i Maria byla Matkou bolestnou! Trpěla tedy, jako ještě nikdy netrpěla žádná z matek! Viz v ní Ježíši, kolik matek, tolik duší, které dnes pláčí před tvým svatostánkem pro nepřítomnost svých milovaných. Kolik jich si přijde zítra kleknout před tvůj krví zbrocený kříž. Přijdou samy, protože neštěstí, nedostatek víry vzdálí z rodin i od tvého svatostánku ty, kteří jsou jim tak drazí... Oni se od tebe vzdálili, ale tys je ze svého Srdce nevyrazil, zde najdou vzkříšení i ti, kteří klesli.

Bohužel, tak dnes nevolá svět, ale víc následuje nevděčný izraelský lid a zrádce Jidáše.

Zde je ten Bůh ve svaté Hostii – tak zapomenut mnohými, které vykoupil. Sám se zavřel do vězení svatostánku, vynalezl nebe Svátostné, - a hle, lid splácí jeho lásku zapomenutím..

Pohleďme na něho, je zde opuštěn ve svém vězení, ... ten Bůh, který je rozkoší vyvolených!... On volá a jeho hlas se ztrácí v poušti, prosí a jeho prosba zaniká v prázdnotě, ... stěžuje si a jeho povzdechy jsou často utlumeny bouřlivým smíchem a zpěvem jeho nevděčných dětí, které úplně zapomínají na Božského vězně ve svatostánku...

Náš dobrý Spasitel předvídal tyto urážky, cítil jejich hořkost již na Zelený čtvrtek, poprvé obětuje Svátostný chléb... Jeho Srdce však neváhalo... Ježíš viděl vás všechny, na vás čekal, věděl že přijdete dnes k jeho oltáři s modlitbou útěchy a oslavy.

Říkejme následující modlitbu společně, ať je náhradou za zapomenutí a zároveň prosbou k Svátostnému Srdci Ježíšovu.

S vroucností podobné té, která oživovala Janovu duši, když přijal svaté přijímání z tvé Božské ruky a s ohnivou vírou jako byla víra Petrova, prosíme Tě, Ježíši svátostný, abys v našem srdci vzbudil vroucí touhu po svatém přijímání... z celé duše tě prosíme:

Pro první svaté přijímání, které jsi podával svým apoštolům při tajemné poslední večeři na Zelený čtvrtek:

/všichni nahlas /: -Vládni, Božské Srdce, denním svatým přijímáním!

Pro projevy lásky a věrnosti svých učedníků, když jsi jim svěřil poklad nad poklady, své Nejsvětější Srdce:

/všichni nahlas / :- Vládni, Božské Srdce, denním svatým přijímáním!

Pravíš: „Zde je pramen života“, ukazuješ nám na svou probodnutou hrud' . . . Dovol, abychom z něho čerpali vroucnost a svatost kterou se snažíme:

/Všichni /:- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Na tvou žádost byl tvůj obraz intronizován v mnoha rodinách. V jejich jménu tě prosíme, vládni tam i dále jako milovaný Mistr a Pán:

/Všichni /:- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Propůjč oheň a neodolatelnou přesvědčivost slovům kněží, kteří tě milují a rádi o tobě mluví, jako tvůj přítel Jan:

/Všichni /:- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

A těm, kteří učí této vznešené pobožnosti, kteří uveřejňují nevýslovné divy lásky Božského Srdce, připrav ve svém Srdci místo blízko své přesvaté Matky:

/Všichni /:- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Pane Ježíši, dej nám své Srdce, kteří jsme sdíleli s tebou tvou úzkost ve svaté hodině a pro tuto hodinu útěchy, pro přijímání prvních pátků, splň na nás svůj slib. Prosíme o to zvlášť pro hodinu naší smrti:

/Všichni /:- Přijď k nám království tvého Božského Srdce!

Se skloněnou hlavou na tvé přesvaté Srdce, chceme s tebou hovořit srdcem k srdci a říci ti že tě milujeme Ježíši, za všechny, kteří tě nenávidí . . .

Chceme tě chválit a milovat za všechny kteří se ti rouhají . . .

Chválíme tě a milujeme, Ježíši, za všechny, kteří svatokrádezně zneužívají tvé nejsvětější tělo . . .

Chválíme a milujeme tě, Ježíši za všechny kteří popírají tvou přítomnost v Nejsvětější Svátosti Oltářní . . .

Chválíme tě a milujeme tě, Ježíši za všechny lhostejné, kteří na tebe zapomínají . . .

Chválíme tě a milujeme tě, Ježíši za všechny, kteří zneužívají tvé milosti . . .

15

Zelený čtvrtek byl jen počátkem této dlouhé řady věků lásky a úzkosti, ve kterých Ježíš svátostný, skrytý v našich svatostáncích, je a zůstává zajatcem a hostem našich srdcí. Zelený čtvrtek tj. zahrada Getsemanská a poslední večeře Páně potvrzují, aby oslavovaly Ježíše až do konce časů. Nejsvětější svátost oltářní má být našim nebem na zemi, až poslední hostie bude uložena v srdci posledního umírajícího.

Až Srdce Ježíšovo roztrhne jednou závoj, který je skrýval našim zrakům ve svatostánku, v jeho hrudi a v tajemství jeho Svátosti.

Je to On, ten božský Ježíš Nazaretský, vášnivý milovník duší . . . je to On, tak jak byl při poslední večeři, vítězný zajatec

v Getsemane, klanění hodný Trpitel z Golgoty. Tak se objevuje zraku své služebnice sv. Markétě Marii Alacoue a jí ukazuje své Srdce, které lidi tak miluje! „Nemohu již víc zadržet lásky, která mne stravuje pro ně . . . Přišel jsem abych žádal lásku za lásku, život za život, srdce za srdce . . .

Jsem zarmoucen, že na mne zapomínají a že mne tak urážejí. Přejí si, abych byl potěšen, aby mi byla dána náhrada zavedením svátku ke cti mého Nejsvětějšího Srdce, žádám pro ně úctu, neboť chci panovat srdcem svým!“ . . .

Pojďme a přidružíme se ke mně ve smírném klanění . . .Obraťte svět svatou hodinou. Přistupte se svatému přijímání. Pojďte, toužím po tom, aby se mi lidé klaněli ve svátosti mé lásky!“

Získejte mi duše, mnoho duší! Uved'te mne do rodin, do srdcí, která trpí, k loži zatvrzelých hříšníků a pak uvidíte divy mé lásky!“ „Pojďte, vezměte mé božské Srdce, dám vám je ve svátosti oltářní . . . Patřím vám . . . Nechť je celé vaše . . . Milujte toto Srdce! . . . Milujte je . . . a přičiňte se, aby panovalo láskou!“

Tak mluvil Pán Ježíš v Pary-le-Monial a podobně mluví i k nám otevřenou ranou svého Nejsvětějšího Srdce. Pán očekává odpověď v této svaté hodině, která má být předzvěstí blažených hodin na věčnosti.

My jsme přišli hledat tebe, Ježíši Nazaretský . . . Nyní je hodina temnoty, osamělosti a hříchu. Proto jsme volili okamžik tvé největší opuštěnosti, božský Trpiteli na oltáři, abychom s tebou mohli mluvit srdcem k srdci, jako s tebou mluvil tvůj přítel Jan. .

Ano, náležíš nyní zcela nám, božský Vězni svatostánku a vězni našich duší. Svátostí Oltární ses dostal do naší moci a my toho využijeme abychom ti dokázali svou lásku,. . . ne abychom byli tvými trýzniteli, jak jsme to již víc než jednou učinili . . .

Dovol nám tady k tobě se přiblížit a políbit tvé okovy, velebit zdi, ve kterých zde mezi námi přebýváš, nech nás prolévat slzy při rozjímání nepochopitelného tajemství uvěznění života Boha . . .

Zde není zrádce, který by tě vydal nepřítelům, aby tě uvěznili.

Dovol, abychom tě směli alespoň nyní částečně odprosit za útrapy tvého vězení pokorným se klaněním tobě. Na prahu svého vězení, přijmi dobrý Ježíši modlitbu svých věrných a milujících dětí:

Ve všech svatostáncích na zemi, ve všech posvěcených hostiích celého světa:

/Všichni/- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Ve všech opuštěných svatostáncích vzdálených krajín, nebo kde po dlouhou dobu jsi zapomenut v prachu na oltáři:

/Všichni/- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Ve všech chrámech, kde se neuctou uráží svátostné snížení tvé božské velebnosti:

/Všichni/- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Na dně svatostánku, v prachu na cestách a všude, kde svatokrádežné ruce zneuctily posvěcenou Hostii:

/Všichni/- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Na retech toho, který tě přijímá jako Jidáš se srdcem poskvrněným hříchem:

10

Nesmírná pýcha to je, která jej uráží v tiché pokoře jeho svatostánku. Vpravdě je to vzpoura Satanova, obnovena v lidské pýše, která je nejtrpčí v kalichu jeho utrpení . . .

Dnes máš Pane právo očekávat, že tě potěšíme svou pokorou. Přijmi, Ježíši svátostný, tuto náhradu lásky pro hrozné potupy a zneuctění v noci před Velkým pátkem, která se stále ještě obnovují

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, ať to považujeme za milost, že jsme zapomenuty od světa pro tvé zneuctěné Srdce.

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za štěstí, že jsme pokořeni pro tvé pohrdané Srdce.

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, ať to považujeme za zvláštní milost, že si nás lidé neváží pro tvé potupami naplněné Srdce.

Milujeme tě, Ježíši, dej, ať rádi trpíme pro tvé trpící Srdce!

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, ať považujeme za čest, že jsme pohrdáni pro slávu tvého Božského Srdce!

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za štěstí, že jsme zapomenuti, abychom potěšili tvé Božské Srdce!

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, abychom s radostí snášeli pronásledování pro zájmy tvého zraněného Srdce. . .

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za slávu, být zraněni v náhradu za tvé Srdce za nás obětované.

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej, abychom to považovali za zvláštní přízeň být nenáviděni ve spojení s tvým Srdcem, úzkostí naplněným.

Milujeme tě, dobrý Ježíši, dej nám milost, abychom volili být od světa zavrženi pro tvé zneuctěné Srdce. . .

Snažně tě prosíme za milost, abychom rádi a s láskou přijali část urážek a potupy, které nám právem náleží, z úzkostí tvého svátostného Srdce.

Milovaný Mistře, každý z nás ti chce přednést nějaké pokorné slovo, prosbu plnou důvěry, že ty sám jsi jeho největším dobrem a jedinou nadějí.

12

Ještě byl Pán tváří k zemi obrácen, když jméno každého z nás zaznělo v hloubi jeho Srdce úzkostí naplněného . . . On nás všechny zde přítomné viděl, zde ve svaté hodině, kteří se snažíme poskytnout mu trochu útěchy. On nás viděl přicházet s andělem, který jej měl posilovat. Viděl, jak podpíráme rukama a tiskneme k srdci jeho slábnoucí tělo, viděl, že jej chceme posilnit svou láskou a obětmi. Od té doby se na nás dívá zaslzeným okem ze svého vězení jako na přátele svého bolesti naplněného Srdce, které se skrývá v tajemné Svátosti zde na oltáři.

Zmlkněme . . . ať nám sdělí tajemný tlukot tohoto Nejsvětějšího Srdce svůj zármutek, svá přání a vítězství.

Byla již noc . . . „Pojďme“, řekl Ježíš, když vzbudil své apoštoly. „Pojďme, ten který mne zradí je blízko.“ Ještě okamžik a jeho Srdce se zachvělo při pohledu na Jidáše – zrádce . . . Pán jej tolik miloval . . . vyvolil jej z tisíců . . . učinil jej svým apoštolem, svým knězem . . . A tento nešťastník pro několik stříbrných zrazuje svého Mistra a vydává ho jeho nepřítelům! Jidáš rozvírá svou náruč – hrozná zrada – a blíží se k Ježíši, líbá ten přesvatý obličej, který s takovou vroucností líbala neposkvrněná Panna. . . Hluboce dojat, ale s nekonečnou mírností mu Ježíš praví: „Příteli, políbením zrazuješ Syna člověka?“

Toto slovo výtky zůstalo pravdivým po všechny věky . . . I dnes jsou zrádci, kteří nemyslí na nic jiného, než jak by zradil Ježíše . . . Tito lidé zaprodávají svoji víru a Pán Ježíš . . . protože je dobrý a vděčný, mlčí ve svém svatostánku, je svědkem slibů, které je budou jednoho dne vinit ze zrady.

Zrazují a vydávají Pána na smrt i oni zbabělci, kteří se tolik bojí mocných farizeů, bojujících proti Kristu jen proto, že zavrhuje jejich pokrytectví.

7

Pro zázračnou moc propůjčenou apoštolům a pro ustanovení kněžství, které má zvěčnit tajemství Nejsvětější Svátosti Oltární: /všichni nahlas/- Vládni, Božské Srdce denním svatým přijímáním Pro neustálé obnovování obětí poslední večeře a obětí kříže ve mši svaté:

/všichni nahlas/- Vládni, Božské Srdce denním svatým přijímáním!

Pro nevyčerpatelnou hloubku tvého Nejsvětějšího Srdce a vítězství tvé církve v Nejsvětější Svátosti Oltární!

/všichni nahlas/ :- Vládni Božské Srdce, denním svatým přijímáním!

Pro zázračné a trvalé účinky, působené častým, denním svatým přijímáním:

/všichni nahlas/- Vládni Božské Srdce, denním svatým přijímáním.!

Pro tvou stálou přítomnost ve všech svatostáncích na světě, přes všechna pohrdání, zapomenutí a tolika svatokrádežích:

/všichni nahlas/- Vládni Božské Srdce, denním svatým přijímáním!

Pro božskou moudrost tvé církve, která vybízí a láskyplně zve věřící k častému, dennímu svatému přijímání.

/všichni nahlas/- Vládni Božské Srdce, denním svatým přijímáním.!

Pro tvou božskou lásku, která otevřela všem i těm nejubožejším v této neutěšené společnosti útulek ve svém svátostném Srdci i před svatostánkem:

/všichni nahlas/- Vládni Božské Srdce, denním svatým přijímáním!

Ó zázraku pokory! Bůh nebe, vládce země, se učinil služebníkem lidí. . . Ten, který nám dává život, sám sebe zničil. Ten, který zlomil naše pouta, sám je přijal a zůstává pohnut nepochopitelnou láskou, našim vězněm od poslední večeře. . .

5

Tito Jidáši se tak dopouštějí na Ježíši velké krutosti. Blíží se k němu se zdánlivou úctou, ale pak jej zrazují, protože jak říkají, vyžaduje to jejich postavení, čestné místo a stanovisko ve společnosti. ...

Pane, ti lidé v Tebe již nevěří. Říkají, že byli tebou oklamáni a přece jsi jen Ty jediný pravda, která se nikdy nemění, která neklame a život, který potrvá na věky . . .

V této svaté hodině tě prosíme, zapomeň a odpusť urážky všech, kteří snad někdy byli tvými přáteli, kteří přistupovali k tvému stolu a nyní dávají přednost světským marnostem před tebou!

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro nesmírnou bolest, která zachvátila tvé Srdce, když jsi viděl nízkost zrady svého apoštola, který tě políbením vydal tvým nepřítelům:

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro bolestné zklamání, které ti způsobil útěk tvých učedníků, kteří tě ujišťovali, že ti zůstanou do smrti věrni . . .

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro hořkost, kterou jsi pocítil při trojnásobném Petrově zapření, . . . a pro jeho pokorné slzy, kterými se snažil napravit svou domýšlivost:

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro zármutek, který jsi pocítil, při pohledu na nevďek tolika nemocných, které jsi uzdravil a kteří se spojili s množstvím tvých zrádců:

8

Ježíš sestupuje ze Sionského pahorku a uchyluje se do zátíší zahrady Getsemanské. Zde klesá na kolena a modlí se . . . neboť cítí blízkost hrůzy smrtelného zápasu. V tom okamžiku bouře bolesti zasahuje jeho Srdce . . . Uprostřed největší úzkosti volá: „Otče, trestej mne, ale zachraň lidi, odpusť jim, protože je miluji . . .“

Jeho úzkost se stupňuje. Vidí před svým zrakem přecházet katany, rouhače, hanobitele svého kříže, popírající jeho evangelium i jeho lásku a Ježíš opakuje:

„Miluji je Otče, odpusť jim!“

Vidí před sebou odpadlíky, kteří pošlapávají to, čemu se dříve klaněli, množství zbabělců, kteří se bojí vyznat Krista, těch, kteří se stydí za svého Krále a za svého Spasitele . . . a volá s bolestí: „Miluji je Otče, odpusť jim!“

Vidí v duchu lidí zlé, nesvědomité, množství rozkošníků, kteří svou duši ničí náruživostí. Vidí i ty, kteří pronásledují jeho svatou církev, svůdce lidu, pokrytce a pyšné a Spasitel se smrtí zápasící opakuje: „Miluji je, Otče, odpusť jim!“

Pak vidí kněze vlašné a nevěrné, rodiče, kteří zavinili zkázu svých dětí, rozpadlá manželství, rodiny s jejich přečiny, společnost nevázanou, národy a jejich vládcy s urážející vzpourou. Vidí před sebou ty, kteří brojí proti jeho zástupci a ponořen v bezedné moře ošklivosti, hrůzy a úzkosti, hlasem bolestí sevřeným ještě prosí: „Ano, Otče, miluji je, odpusť i těmto viníkům!“

Běda, jména zlořečených, nesčetná legie zavržených, kteří byli vykoupeni jeho krví, sami se vrhají do záhuby a vnikají mu do Srdce, jako tisíce vražedných šípů a ranní jej tak, že Božské Srdce bolestí puká . . . Pán klesá přemožen bolestí a vysílen. . . . Několik okamžiků potom s obličejem zsinálým a chvějícím se tělem, zbrcen krůpěmi krvavého potu volá: „Otče, přišel jsem abych splnil tvou vůli! „Otče, chceš-li odejmi ode mne tento kalich a ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“

6

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro slzy, které jsi proléval, když jsi slyšel rouhání matek, jejichž dětem jsi žehnal: i pro bolest, kterou ti způsobily urážky dětí:

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro bolest, jenž ti způsobilo Jidášovo zoufalství, který pochyboval o tvém nezměrném milosrdenství:

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro zármutek, který ti způsobily nesčetné odpady předvídané již v zahradě Getsemanské, které měly po celé věky trhat nesešivaný šat tvé církve:

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Pro smrtelnou úzkost, kterou ti způsobil veřejný odpad některých tvých /učedníků/ služebníků, pro vzdechy, které ti vynutili tito Jidášové, jejichž rouhání proniklo tvým Srdcem jako rána kopím:

/Hlasitě – všichni/ : - Srdce Ježíšovo, úzkostí naplněné, odpusť nám zradu!

Odprosme Ježíše za tolik zrady způsobené naší nedbalostí nebo nešlechtnými zájmy.

„Koho hledáte?“ řekl Ježíš vojákům, skrýváje svou nesmírnou bolest . . . „Ježíše Nazaretského“, odpovídají jednohlasně.

Ještě okamžik a Božský Mistr jim jde vstříc, podává jim ruce, sklání hlavu a nechává se svázat jako zločinec a stává se vězněm lidí, svých tvorů a dává jim znovu své přesvaté ruce . . .

I vy, koho hledáte zde v této zahradě – jeho svatostánku? Koho?

9

/Všichni/:- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

V kráse, kterou církev rozšiřuje, aby uctila svátost tvé lásky:

/Všichni/:- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

V osamělosti klášterů v srdci tvých snoubenek, které Ti zpívají hymny lásky:

/Všichni/:- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo

Ve spojení s tvými přáteli, kteří se snaží ustavičným klaněním nahradit tobě urážky, které stále zakoušíš, Ježíši svátostný:

/Všichni/:- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Se všemi zde přítomnými, kteří ochotně poslechli tvé volání a přicházejí, aby tě provázeli do zahrady Getsemanské:

/Všichni/:- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

V duši umírajícího, který tě zavolal na pomoc, jehož úzkostí naplněné srdce hasne v objetí smrti:

/Všichni/:- Klaníme se tobě, svátostné Srdce Ježíšovo!

Nikdy žádná noc nepoznala tak hrozných bolestí, jako noc před prvním Velkým pátkem.

Zbožné duše, abyste si představili tuto hroznou scénu tak jak se udála před dvěma tisíci léty, obraťte svůj pohled na Ježíše, stále ještě sedícího na lavici obžalovaných . . .

Je vinen nekonečnou láskou. Jeho oči slzí nad vlašností dobrých, těch, které nazývá svými . . . Je tu ve svém svatostánku stálým předmětem posměchu tak zvaných moudrých a mocných tohoto světa . . . Je trvalým předmětem posměchu i těm, které se ho vlastně bojí i v jeho zdánlivé bezvládnosti a v jeho svatém mlčení . . .

„Ty, který křísíš mrtvé“, „vyjdi, můžeš-li z tohoto hrobu.“

„Jsi-li králem“, praví ti kteří vládnu, „je-li to pravda, že jsi i v hostii živým Bohem, řekni nám, kdo tě udeřil?“ – A oni jej bijí protináboženskými zákony, zneuctívají jeho chrámy a rouhají se mírnosti jeho Srdce, které mlčí a čeká stále na dobu, kdy by mohlo odpustit . . .

11

„Svatá hodinka“

rozjímání v Getsemane

AD MMX

„Svatá hodinka“

rozjímání v Getsemane

AD MMX